

Abandonar el mercuri

Els grans depredadors ofereixen més risc d'estar contaminats per substàncies persistents

Els nivells de mercuri que presenten els residents a les comunitats autònomes llindants amb el mar són molt preocupants. Cal evitar el consum de peixos de gran tamany, perquè són els que presenten més risc de mercuri acumulat.

Un informe del Ministeri de Medi Ambient conjunt amb el de Ciència i Innovació, donava a conèixer fa poc que el nivell de mercuri en sang de la població espanyola supera en 6 o 10 vegades l'habitual a Alemanya, Estats Units o Canadà. En el cas del mercuri, el problema es relaciona directament amb la ingesta de peixos depredadors.

El mercuri és una de les substàncies anomenades bioacumulatives, és a dir, que s'acumulen en els organismes vius i que poden acabar causant greus disfuncions. La seva acumulació augmenta conforme es tracta d'espècies que depreden sobre altres. En els cas dels peixos, els grans depredadors són els que mostren més concentracions: la tonyina vermella, l'emperador o peix espasa, les espècies de taurons i, en general, les espècies de mida gran.

El problema no sembla menor, atès que un 64% dels cordons umbilicals que es van analitzar després del part, oferien unes dosis de mercuri que superen el màxim admès com a segur per l'Agència de Protecció Ambiental d'Estats Units.

Es considera bo menjar peix blanc o blau, però sempre és recomanable optar per les espècies que es troben més avall de la cadena tròfica. Els grans peixos acostumen a alimentar-se d'altres espècies més petites i així van acumulant el mercuri que prèviament havien ingerit les seves preses.

El mercuri arriba al mar sobretot per processos industrials mal controlats. Diferents activitats humanes generen contaminació, i sovint acaben retornant a través dels cicles vitals dels ecosistemes. La crisi hauria de servir per apostar per processos econòmics més nets que els que s'han vingut fent fins ara.

Identifiqueu-vos per a afegir comentaris

dubtes

Tinc els meus dubtes en front a aquestes notícies, per un fet molt concret, recordo un estudi fet fa uns anys on es demostrava que en un fòsil d'un difí prehistòric, els nivells de mercuri eren molt similars als actuals, sembla ser que l'existència de la gran concentració de mercuri a Aznalcollar no es d'ara i sempre hi ha hagut mercuri a la mediterrania, en unes concentracions que són molt tòxiques, llavors com es que la dieta mediterrània es la millor?

Nivells de Mercuri

Hola, queria comentar que en su dia, como inspectora de pesca, estaba buscando una solución para otro metal pesado presente en los peces del puerto de Mahón, el plomo. Quería proponer que los plomo de las cañas de pescar fueran de cerámica en vez de plomo. Sólo os quería pasar la idea. Queda pendiente luchar por un mar Mediterráneo más limpio.
saludos, Rita Pabst

Dos comentaris

Interessantíssims els dos comentaris que precedeixen aquest. A voltes, "el foro" dona fe les amplis i bons coneixements dels lectors d'aquestes amenes "newsletters". Esper que s'afegeixin més comentaris a la notícia "del mercuri" i, en general sobre la preocupació per la salut del Mediterrani. Els llegiré a ben a gust. Felicitacions al GOB i els comentaristes.

Plom i altres metalls pesats

Respecte als comentaris anteriors, voldria fer unes puntualitzacions:

1. Els fòssils són roques amb restes minerals d'antics organismes (és a dir, tot el que era orgànic ha desaparegut). Si es mira la concentració de mercuri a minerals antics i moderns no és estrany que surti el mateix. El que importa és el mercuri que hi ha a l'ambient i als organismes, no a les pedres.
2. Per la meua feina, he hagut de consultar molta literatura científica sobre metalls pesats i el que resulta molt útil és calcular les concentracions dels metalls en les diferents capes de gels permanents que es troben a les regions més fredes del planeta. Aquestes capes de gel es poden datar i les concentracions de metalls que s'hi troben són indicadores de les concentracions que hi havia a l'atmosfera en determinades èpoques. Nombrosos estudis que utilitzen aquesta metodologia demostren que la concentració de metalls pesats va començar a augmentar arrel de la mineria. Cap a finals de S. XVIII, en aquestes capes de gel, s'ha detectat un augment més pronunciat dels metalls en coincidència amb la Revolució Industrial.
3. Respecte al plom, en els estudis en gels permanents, cap a l'any 1950 es dona un augment molt brusc d'aquest metall a causa de la combustió de gasolines amb plom. Des que s'ha deixat d'utilitzar gasolina amb plom, la concentració d'aquest metall ha disminuït lleument. Així i tot encara hi ha molts països on s'empra gasolina amb plom. A més, els altres principals orígens del plom de l'atmosfera (i en conseqüència a les aigües dolces i marines), són la incineració de residus, la indústria metal·lúrgica i la combustió de fuel, carbó i altres combustibles fòssils. Amb això vull dir que la idea dels ploms de les canyes de pescar està bé, però no perdem de vista quines són les principals fonts de plom.

Gens exagerat

Els resultats del primer estudi sobre el mercuri en els peixos no s'han volgut entregar mai complets. Oceana va haver d'acudir als tribunals per poder-ne tenir, al manco una part.

Tot això fa pensar que, en tot cas, els resultats deuen ser més preocupants del que ara han dit. Els interessos d'algunes empreses continuen essent més importants que la salut dels ciutadans.

<http://eu.oceana.org/es/eu/prensa-e-informes/comunicados-de-prensa/el-ministerio-niega-a-oceana-datos-publicos-de-contaminacion-de-pescado-por-mercurio->